

## Arrest

nr. 167 191 van 4 mei 2016  
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 7 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 5 augustus 2008 België binnen, en vragen op dezelfde dag asiel aan.

1.1.1. Op 6 april 2009 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen op 29 juli 2009 intrekt,

verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arresten nrs. 31 204 en 31 205 van 4 september 2009 het beroep tegen deze beslissingen.

1.1.2. Op 14 oktober 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 38 056 en 38 057 van 2 februari 2010 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 22 juni 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 20 april 2012 wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 126 771 van 7 juli 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 20 december 2010 dient de eerste verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 april 2012 wordt deze aanvraag en de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 126 772 van 7 juli 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen blijkt – en de verzoekende partijen betwisten niet – dat op 10 mei 2012 de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing neemt houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 5 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 28 maart 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 8 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 6 september 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 14 februari 2013 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 19 maart 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 7 maart 2014 ongegrond bevonden en wordt op die dag tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 126 770 van 7 juli 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.8. Op 22 mei 2014 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 juni 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht op 7 juli 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2014 werd ingediend door:*

“(…)

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:*

*Betrokkenen verblijven sinds 05.08.2008 in België wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en in het kader van hun aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 05 augustus 2008, deze asielaanvraag werd afgesloten op 02 februari 2010 met een beslissing van*

*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 1 jaar 5 maand 28 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Alvorens de asielprocedure afgesloten werd, hadden betrokkenen reeds een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend. Op 22 juni 2009 hadden zij nl. een aanvraag 9ter ingediend op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw P. G. (...). Vervolgens dienden zij een tweede aanvraag 9ter in, ditmaal op basis van de gezondheidsproblemen van de heer O. I. (...), op 22 december 2010. Beide aanvragen werden afgesloten op 20 april 2012 als ontvankelijk doch ongegrond. Op 16 december 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkenen. Betrokkenen besloten echter hier geen gevolg aan te geven en dienden op 08 juni 2012 een nieuwe aanvraag 9ter in op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw. Op 06 september 2012 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag onontvankelijk was en werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. De beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan mevrouw betekend op 25 september 2012 en aan meneer op 26 september 2012. Wederom opteerden betrokkenen ervoor geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zij dienden op 05 juni 2012 een aanvraag 9bis in, daarnaast dienden zij ook een vierde aanvraag 9ter in op 08 juni 2012, opnieuw op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw P. G. (...). Ditmaal werd de aanvraag ontvankelijk bevonden op 19 maart 2013 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkenen in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 07 maart 2014 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard en werden instructies gegeven om het A.I. in te trekken. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).*

*Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*

*Het feit dat het oudste kind hier kleuteronderwijs volgt, zich goed thuis voelt op school en er vriendjes gemaakt heeft, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien is het kind nog niet leerplichtig en gaat het hier dus enkel om kleuteronderwijs. Betrokkenen tonen niet aan waarom het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de situatie in het land van herkomst.*

*De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat verzoekers hier sociale banden hebben wat gestaaft wordt aan de hand van steunbrieven; dat zij zich ingeburgerd hebben; goede contacten hebben met hun bureaus; meehelpen met de buurtwerking; dat zij Nederlandse taallessen gevolgd hebben; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; dat zij werkbereid zijn en regelmatig vrijwilligerswerk verrichten wat gestaaft wordt met een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, verbintenissen gemeenschapswerken LOI en een werkbelofte - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).*

*Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen, met name dat een terugkeer niet zou mogelijk zijn gezien de zeer ernstige medische situatie van verzoekster, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien hebben betrokkenen, zoals*

*hierboven reeds vermeld werd, al meerdere aanvragen art. 9ter ingediend. Deze aanvragen werden allen met een negatieve beslissing, hetzij onontvankelijk hetzij ongegrond, afgesloten.*

*Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.  
(...)"*

1.9. Op 26 juni 2014 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht op 7 juli 2014. Deze beslissingen, die op dezelfde gronden zijn gesteund, luiden als volgt:

*"(...)  
Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan mevrouw:*

*(...)  
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>1</sup>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*onmiddellijk na de kennisgeving.*

#### *REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*

*Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:*

*o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 24.03.2014 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.*

*(...)"*

1.10. Op 26 juni 2014 wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit zijn de vierde en de vijfde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 7 juli 2014 ter kennis worden gebracht. Deze beslissingen, die op dezelfde gronden gesteund zijn, zijn als volgt gemotiveerd:

*"(...)  
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

*o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 24.03.2014 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.*

*(...)"*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

*“Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis en de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, als de beslissing tot inreisverbod aan.*

*Deze beslissingen maken onmiskenbaar onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.*

*Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij deze beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat deze beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.*

*Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).*

*De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Deze beslissing wordt ook de belangrijkste geacht. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.*

*Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod.”*

3.1.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché (J.H.) werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

Bijgevolg wordt de door de verwerende partij opgeworpen exceptie verworpen.

3.2. Samen met de verwerende partij, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen middel hebben ontwikkeld tegen de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de vierde en de vijfde bestreden beslissing.

3.3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij ten slotte een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede en de derde

bestreden beslissing, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partijen (onder meer) de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), verdragsbepaling die primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de schending van deze bepaling niet kan worden weerhouden, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

#### 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens worden manifeste beoordelingsfouten opgeworpen. In de uiteenzetting van het middel wordt verder gewag gemaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“1. Verwerende partij heeft verzoekers aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.*

*Aangezien normaal de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.*

*Aangezien hierop echter een uitzondering voorzien is in de Vreemdelingenwet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.*

*Aangezien het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.*

*Aangezien ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen. Er moet in elk geval de nadruk gelegd worden op “humanitaire redenen”.*

*De Raad van State heeft bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaald dat “buitengewone omstandigheden” geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998,69.)*

*De omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet stelt: “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen.” (RvV5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047)*

*“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen.*

*Alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.*

*Verzoekers zijn van mening dat de verwerende partij haar beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoekers verblijven sinds 5 augustus 2008 in België.*

*Verzoekers dienden een asielaanvraag in op 5 augustus 2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 2 februari 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

*Alvorens de asielprocedure afgesloten werd, hadden verzoekers reeds een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend. Op 22 juni 2009 hadden zij nl. een aanvraag 9 ter ingediend op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw P. G. (...). Vervolgens dienden zij een tweede aanvraag 9 ter in, ditmaal op basis van de gezondheidsproblemen van de heer O. I. (...), op 22 december 2010. Beide aanvragen werden afgesloten op 20 april 2012 als ontvankelijk doch ongegrond. Op 5 juni 2012 deden verzoekers een aanvraag 9 bis Vreemdelingenwet, daarnaast dienden zij een vierde aanvraag 9 ter in op 8 juni 2012, opnieuw op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw P. G. (...). Ditmaal werd de aanvraag ontvankelijk bevonden op 19 maart 2013 en er werden instructies gegeven aan de gemeente Hoogstraten om betrokkenen in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie. (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Op 7 maart 2014 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard en werden instructies gegeven om het A.I. in te trekken. Verzoekers stelden op 15 april 2014 hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing. Het dossier werd op 30 juni 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandeld.*

*Verzoekers hebben zich in hun verzoek tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet voornamelijk gestoeld op:*

- Punt 1.2 van de instructie van 19.07.2009: Ononderbroken verblijf van 5 jaar: Vreemdeling met een onredelijk lange asielprocedure, waarbij de regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend;*
- Punt 2.8.A van de instructie van 19.07.2009: Duurzame lokale verankering in België;*
- Prangende humanitaire situatie – een verwijdering van verzoekers is in strijd met de internationale mensenrechtenverdragen (Art. 3 en 8 EVRM): discretionaire bevoegdheid;*

*Aan de hand van het administratief dossier kan er ontegensprekelijk worden vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de instructie dd. 19 juli 2009 betreffende punt 1.2, dat verzoekers lokaal verankerd zijn in België en dat hun verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden.*

*In het kader van de instructie van 19 juli 2009 wordt bepaald dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan bepaalde criteria voldoen, vermoed worden ontvankelijk én gegrond te zijn.*

*Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.*

*Zowel kabinet van M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.*

*Een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, is onvoldoende gemotiveerd. (RvV 6445)*

*Verzoekers hebben op 15 april 2014 hoger beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 7 maart 2014 waarbij het verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.*

*Hiermee heeft verwerende partij geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.*

*Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en haar eigen praktijk in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd. Dit is in casu volgens verzoekers niet gebeurd.*

*Verwerende partij stelt terecht dat de criteria van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9 bis van de Vreemdelingenwet vernietigd zijn.*

*Ongeacht dat deze criteria vernietigd zijn door de Raad van State, hebben de bevoegde staatssecretaris en verwerende partij diverse keren publiekelijk beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassing in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.*

*De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19 juli 2009 vernietigd zijn door de Raad van State, zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2, punt 2.8 of prangende humanitaire situatie, is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1 van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielprocedure.*

*Dit deel van de motivering kan niet worden weerhouden.*

*Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.*

*2. Verzoekers hebben zich in hun aanvraag tot verblijf tevens gestoeld op de medische redenen en risico's die verbonden zijn aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van mevrouw P. G. (...).*

*Op 14 februari 2013 dienden verzoekers een verzoek tot medische regularisatie in. Dit verzoek werd ontvankelijk verklaard, doch in maart 2014 werd een beslissing tot ongegrondheid meegedeeld. Verzoekers stelden hoger beroep in tegen deze beslissing.*

*Verzoekers menen dat de beslissing tot ongegrondheid van dit verzoek tot medische regularisatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens inhoudt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." en schending van de Europese richtlijn 2004/83/EG:*

*De Staatsecretaris voor Asiel en Migratie en maatschappelijke integratie schendt artikel 3 van het EVRM en de Europese richtlijn 2004/83/EG, door het verzoek van verzoekers om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond te bevinden en verzoekers vervolgens het bevel te geven het grondgebied te verlaten.*

*De Staatsecretaris voor Asiel en Migratie en maatschappelijke integratie verwijst naar het verslag van de arts-adviseur dd. 6 maart 2014.*

*De arts-adviseur concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het land van herkomst, Armenië.*

*De arts-adviseur stelt het volgende, zicht steunende op de MedCOI-databank:*

*"Betreffende de medische opvolging en behandeling van betrokkene, uit (2) blijkt dat er internisten zijn en uit (1) blijkt dat er levothyroxine is in Armenië.*

*Uit (2) blijkt dat er neurologen zijn en uit (3) blijkt dat er levetiracetam is. Uit (3) blijkt verder dat er psychiaters zijn en uit (4) blijkt dat er carbamazepine is. Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat antipsychotica als Deanxit beschikbaar zijn."*

*Vervolgens meent de arts-adviseur uit de "Country Sheet Armenia" van Caritas International het volgende te kunnen afleiden:*

*"Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen. Er is geen ziekteverzekering, onderstaande staatstussenkomsten zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers. De zorgen die betrokkene nodig heeft, behoren tevens tot het pakket gratis gezondheidszorg."*

*De arts-adviseur gaat hierbij zeer kort door de bocht!*

*De elementen die hier worden aangehaald om te kunnen stellen dat de medische behandeling en opvolging van mevrouw P. (...) beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Armenië, zijn volledig uit de context getrokken. Men heeft enkel die beperkte elementen uit het volledige verslag van Caritas International gehaald, om zijn stelling kracht te kunnen bijzetten, terwijl men daardoor volledig ingaat tegen de volledige inhoud van het verslag.*



De Country Sheet Armenia van Caritas International (Caritas International, Country Sheet Armenia, 2010, P. 123-146.) stelt inderdaad dat er sinds 2006 bepaalde veranderingen zijn aangebracht in het systeem van de gezondheidszorg van Armenië. De overheid voorziet inderdaad dat bepaalde gezondheidszorgen door de staat betaald worden. Vervolgens zijn er inderdaad bepaalde sociaal kwetsbare groepen die een breder pakket van zorgen gratis zouden ontvangen. Maar voor alle andere burgers van Armenië is de gezondheidszorg NIET gratis. Zij moeten de volledige kosten zelf dragen. Bovendien stelt Caritas International dat voor bepaalde dure technologieën alle burgers, ook de sociaal kwetsbaren, zelf moeten betalen.

De veranderingen in de gezondheidszorg blijven volgens Caritas International echter eerder verklarend dan feitelijk: "The population, especially those in need and/or with the least means, meet with limited access to basic and specialized health care services."

De theorie is dus zoals vaak mooier dan de werkelijkheid!

Daarbij maakt Caritas International nog de opmerking dat de toegankelijkheid van de gezondheidszorg voor vrouwen nog moeilijker is.

De gezondheidszorg is onbetaalbaar voor de meerderheid van de bevolking in Armenië en de kwaliteit van de gezondheidszorg verslechterd.

Caritas International geeft een prijslijst van de medische kosten. Deze geeft o.a. volgende kosten aan:

- Gastro-intestinal: 200,69 EURO
- Endocrine: 200,69 EURO
- Neurological: 200,69 EURO

Vervolgens behandelt Caritas International in haar verslag de corruptie van de dokters in Armenië. Hierover wordt door de arts-adviseur, noch door de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie en maatschappelijke integratie met geen woord over gesproken.

Nochtans stelt Caritas International dat het systeem van gezondheidszorg in Armenië nog veel te maken heeft met informele betalingen. In Armenië is er een systeem van extra betalingen. Het is uitgegroeid tot bijna een formeel systeem.

De studie door Transparency International Armenia uitgevoerd in 2006, stelt dat de gezondheidssector in Armenië beschouwd wordt als "de meest corrupte sector". (Centre for Regional Development/Transparency International Armenia (CRD/TI Armenia), Corruption (Perception in Armenia), done in 2006, Fig. 9.1., page 16, [http://transparency.am/dbdata/UNDPbook\\_eng\\_web\\_2.pdf](http://transparency.am/dbdata/UNDPbook_eng_web_2.pdf), last accessed in January 2010)

Er is in Armenië niet echt sprake van een etnische of religieuze discriminatie. De discriminatie is meer verbonden met de mogelijkheid voor patiënten om te kunnen betalen voor de medische zorgen!

"Low state wages leads to corruption in health care, education Bribe-taking replaces official "fee" system, By Tatevik Sargsyan and Ani Khurshudyan, Published: 06.02.2008, [http://www.amnewsservice.org/index.php?f=articles/html/ANS080602\\_1\\_eng.html](http://www.amnewsservice.org/index.php?f=articles/html/ANS080602_1_eng.html), accessed in January 2010.

Volgens studies van 2005 is het zo dat groepen die bevoorrecht zijn, zoals de sociaal kwetsbare groepen, in de praktijk geen gebruik kunnen maken van hun privileges. Als zij niet betalen voor hun zorgen en dus gebruik willen maken van het in theorie bestaande systeem van "gratis" gezondheidszorgen, worden zij onderworpen aan zeer slechte en onjuiste behandelingen.

De Armeense Burgers met psychische gezondheidszorgen zijn bovendien de meest kwetsbare burgers van deze samenleving. De Psychiatrische gezondheidszorg in Armenië kent enorm veel problemen. Er is ook bijna geen alternatieve behandeling.

Het is duidelijk dat de elementen waar de Arts-adviseur en de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie en maatschappelijke integratie naar verwijzen, enkel en alleen theorie zijn!

Uit de volledige lezing van de studie door Caritas International blijkt zeer duidelijk dat zowel de Arts-adviseur en de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie en maatschappelijke integratie de huidige praktijk binnen Armenië volledig miskennen en hiermee duidelijk artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Europese richtlijn 2004/83/EG schenden!

*Uit al het voorgaande wordt ontegensprekelijk vastgesteld dat mevrouw P. (...) lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit en dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.*

*Sommige rechtspraak aanvaardt medische elementen als buitengewone omstandigheid voor een aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.*

*Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van verzoekers.*

*Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers zich thans bevinden, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekers grondiger moeten motiveren.*

*Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.*

*Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.*

*3. Verzoekers hebben tevens in hun verzoek tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet aangehaald dat het wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.*

*In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.*

*In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. de uitstekende integratie van verzoekers – schoolgang van de kinderen – werkbereidheid en verrichting vrijwilligerswerk – legaal verblijf van quasi 6 jaar – de ernstige medische situatie van mevrouw P. G. (...) – hun langdurige procedure in het Rijk conform punt 1.2 van de regularisatiecriteria, geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden impliceren.*

*De motiveringsplicht wordt geschonden.*

*Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”*

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,*
- de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991,*
- de algemene zorgvuldigheidsplicht.*

*Er zou tevens sprake zijn van manifeste beoordelingsfouten.*

*Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.*

*De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).*

*In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht een onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen.*

*Verzoekende partij houdt voor dat het begrip buitengewone omstandigheden nergens omschreven is, en er de nadruk moet gelegd worden op 'humanitaire redenen'. Zij meent tevens dat er onvoldoende rekening is gehouden met de ingeroepen elementen.*

*Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.*

*Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.*

*Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.*

*“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)*

*De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:*

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

*Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.*

*In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.*

*In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de 'buitengewone omstandigheden waarom het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om een verblijfsaanvraag in te dienen vanuit Armenië' en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen, en de overige elementen die aldus de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.*

*Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.*

*Verzoekers houden wel voor dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de in de aanvraag ingeroepen elementen, doch zij geven niet aan met welke precieze elementen geen rekening zou zijn gehouden door de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing.*

*Verweerder laat verder gelden dat de concrete overwegingen van de bestreden beslissing verzoekende partij toelaten om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht:*

*“(…)”*

*Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat zij zich in haar aanvraag beroepen heeft op de instructie van 19.07.2009, en zij meent te voldoen aan de voorwaarden van punt 1.2.*

*Verweerder laat gelden dat verzoekende partij bij deze kritiek manifest voorbij gaat aan het laatste motief van de bestreden beslissing, met name dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, en de criteria ervan aldus niet meer van toepassing zijn.*

*Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig pogen voor te houden dat de instructie toch nog had moeten worden toegepast. Immers is deze instructie ingevolge de vernietiging door de Raad van State uit het rechtsverkeer verdwenen.*

*Ten overvloede, het komt de gemachtigde van de Staatssecretaris ook niet toe af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft terecht artikel 9bis, waarin de voorwaarde van buitengewone omstandigheden uitdrukkelijk gesteld wordt, terecht toegepast.*

*Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de federale Staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.*

*Verzoekende partij houdt verder voor dat geen rekening is gehouden met het beroep dat partijen hebben ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing van 07.03.2014.*

*Verweerder laat gelden dat niet kan worden ingezien om welke reden nog bijkomend gemotiveerd had moeten worden inzake het door verzoekende partij ingediende beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing. Immers kent zulk beroep geen schorsende werking, en heeft het dan ook geen repercussie op het voortbestaan van de alsdan bestreden beslissing, en dit tenzij en totdat er een vernietigingsarrest zou tussenkomen.*

*De gemachtigde van de staatssecretaris vermocht in de bestreden beslissing dan ook geheel terecht te verwijzen naar de ongegrondheidsbeslissing van 07.03.2014, die zich op heden nog steeds in het rechtsverkeer bevindt, en dit tenzij en totdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders over zou beslissing ingevolge het ingediende vernietigingsberoep.*

*Evenmin heeft het indienen van een annulatieberoep tegen dergelijke ongegrondheidsbeslissing 9ter tot gevolg dat de vreemdeling hangende het beroep in het bezit gesteld zou worden van een AI. Aldus blijft ook de motivering dienomtrent overeind; inderdaad werd het AI van verzoekende partij ingetrokken ingevolge de ongegrondheidsbeslissing van 07.03.2014, en beschikt verzoekende partij sedertdien en totdat de bestreden beslissing genomen werd niet over enig AI. Terwijl, zoals de gemachtigde van de staatssecretaris terecht motiveert, zulk AI geen definitieve verblijfstitel is, doch werd afgeleverd in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet en aldus enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is.*

*Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Haar beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motieven van de beslissing; evenmin heeft verzoekende partij overigens belang bij haar kritiek, zoals ook blijkt uit het voormelde.*

*In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de ongegrondheidsbeslissing van 07.03.2014 een schending inhoudt van artikel 3 EVRM en van de Europese richtlijn 2004/83/EG. Derhalve zou de staatssecretaris deze artikelen eveneens schenden, door het verzoek op grond van artikel 9bis onontvankelijk te verklaren en een bevel af te leveren.*

*Verzoekende partij kan hierbij geenszins worden gevolgd. Immers, het is uiteraard niet omdat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard werd na advies van de arts-adviseur, en verzoekende partijen beroep hebben ingediend tegen deze beslissing, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de in casu bestreden beslissing niet zou mogen verwijzen naar deze ongegrondheidsbeslissing, en dit in antwoord op de elementen die verzoekende partij dientrent heeft ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis.*

*Het weze herhaald dat de ongegrondheidsbeslissing 9ter zich nog steeds in het rechtsverkeer bevindt, en dit tenzij en totdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders over zou beslissen op het door verzoekende partij ingediende beroep.*

*Geenszins houdt zulks een schending in van artikel 3 EVRM en van de Europese richtlijn 2004/83/EG (waarvan niet eens een artikel als geschonden wordt aangeduide, vaststelling die op zich al volstaat om tot de onontvankelijkheid te besluiten van het onderdeel waarin de schending van deze richtlijn wordt aangevoerd).*

*Verweerder laat tevens gelden dat verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet nergens een schending heeft aangevoerd van artikel 3 EVRM en van de Europese richtlijn 2004/83/EG. Zij kan dit niet dienstig voor het eerst in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, en dan voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee geen rekening zou hebben gehouden.*

*Verzoekende partij slaat verder eveneens de bal mis waar zij poogt voor te houden dat de staatssecretaris naar het verslag van de arts-adviseur heeft verwezen. Geenszins is zulks het geval; uiteraard hoeft de gemachtigde van de staatssecretaris in een beslissing op grond van artikel 9bis van de wet niet te verwijzen noch te citeren uit het verslag van de arts-adviseur inzake de in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet ingeroepen medische elementen. Verzoekende partij haar kritiek mist elke feitelijke grondslag.*

*Ook de beschouwingen van verzoekende partij, waarbij zij ingaat op de inhoud van dit advies van de arts-adviseur, zijn derhalve niet relevant.*

*Geenszins diende de gemachtigde van de staatssecretaris in de in casu bestreden beslissing van 26.06.2014 nog een analyse te geven inzake de in de aanvraag op grond van artikel 9ter, waarover reeds enige maanden terug een beslissing genomen was, ingeroepen medische elementen.*

*Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geenszins worden aangenomen.*

*In een derde onderdeel van het middel houdt verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing geen afdoende motivatie is opgenomen waarom de uitstekende integratie van verzoekende partij en de langdurige procedure in het Rijk geen buitengewone omstandigheden uitmaken.*

*Deze kritiek faalt eveneens in feite en in rechte.*

*Verweerder laat vooreerst gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig gemotiveerd heeft inzake de verschillende procedures die verzoekende partij heeft ingediend, en die allen werden afgewezen, alsmede inzake de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die aan verzoekende partij betekend werden doch niet werden opgevolgd, alsmede dat het feit dat er een*

zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet, op zich geen recht tot verblijf geeft en geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Ook wat de in de aanvraag ingeroepen elementen van integratie betreft, die overigens niet als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen doch als elementen ten gronde, behoudens wat betreft het schoollopen van de dochter R. (...).

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde terecht om welke reden het schoollopen in de kleuterschool van deze dochter geen buitengewone omstandigheid betreft, en gaf tevens terecht aan dat de elementen van integratie (die overigens ook ten gronde werden ingeroepen) geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verzoekende partij gaat niet in op geen van voormelde motieven, noch wat het verblijf, noch wat het schoollopen, noch wat de integratie betreft, die zij dan ook niet weerlegt.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

De verweerder wijst er nog op dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij toont niet anders aan.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoord en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

*Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schendingen niet aannemelijk.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd en de aanvraag om machtiging tot verblijf aldus onontvankelijk diende te worden verklaard.*

*De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd is.*

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.*

*Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

4.3.1. In zoverre de verzoekende partijen de schending inroepen van de Kwalificatierichtlijn, dient er, los van de vaststelling dat zij nalaten te verduidelijken welke precieze bepaling(en) van deze Richtlijn zij geschonden achten, te worden gesteld dat voormelde Richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, met name de duur van de door hen gevoerde asielprocedures en verblijfsprocedures, het recht op een privé-, familie- en gezinsleven, de hun integratie en hun medische problematiek geen buitengewone omstandigheid vormen, waarbij voor elk van deze elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. Ook de tweede en de derde bestreden beslissing houdende bevelen om het grondgebied te verlaten verwijzen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, en bevatten een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen “*niet in het bezit (zijn) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum*”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.  
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

*In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden bewezen of aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partijen voeren in een eerste onderdeel van het enig middel aan dat in de eerste bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met hun concrete situatie. Zij wijzen er op dat zij sinds 5 augustus 2008 in België verblijven en dat zij verschillende asiel- en regularisatieprocedures hebben doorlopen. Zij gaan evenwel voorbij aan de volgende concrete motieven van de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkenen verblijven sinds 05.08.2008 in België wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van hun aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 05 augustus 2008, deze asielaanvraag werd afgesloten op 02 februari 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 1 jaar 5 maand 28 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Alvorens de asielprocedure afgesloten werd, hadden betrokkenen reeds een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend. Op 22 juni 2009 hadden zij nl. een aanvraag 9ter ingediend op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw P. G. (...). Vervolgens dienden zij een tweede aanvraag 9ter in, ditmaal op basis van de gezondheidsproblemen van de heer O. I. (...), op 22 december 2010. Beide aanvragen werden*



afgesloten op 20 april 2012 als ontvankelijk doch ongegrond. Op 16 december 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkenen. Betrokkenen besloten echter hier geen gevolg aan te geven en dienden op 08 juni 2012 een nieuwe aanvraag 9ter in op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw. Op 06 september 2012 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag onontvankelijk was en werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. De beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan mevrouw betekend op 25 september 2012 en aan meneer op 26 september 2012. Wederom opteerden betrokkenen ervoor geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en zij dienden op 05 juni 2012 een aanvraag 9bis in, daarnaast dienden zij ook een vierde aanvraag 9ter in op 08 juni 2012, opnieuw op basis van de gezondheidsproblemen van mevrouw P. G. (...). Ditmaal werd de aanvraag ontvankelijk bevonden op 19 maart 2013 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkenen in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 07 maart 2014 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard en werden instructies gegeven om het A.I. in te trekken. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)". Uit deze motieven blijkt dat wel degelijk met de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen inzake hun doorlopen asiel- en regularisatieprocedures rekening werd gehouden, doch dat deze elementen niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden beschouwd. Door zich te beperken tot een herhaling van de elementen van hun machtigingsaanvraag, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus maken de verzoekende partijen het bestaan van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen aangevoerde elementen. Ten overvloede kan er hierbij nog worden gewezen op de omstandigheid dat de Raad inmiddels bij arrest nr. 126 770 van 7 juli 2014 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 7 maart 2014 waarbij de vierde aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, heeft verworpen.

Voorts wijzen de verzoekende partijen er in het eerste onderdeel van het enig middel op dat zij hun machtigingsaanvraag gestoeld hebben op de instructie van 19 juli 2009 en dat zij voldoen aan het punt 1.2 van deze instructie inzake de lokale verankering. Zij menen dat de aanvragen die aan bepaalde criteria van de instructie voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Er dient echter op te worden gewezen dat de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State werd vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". In de eerste bestreden beslissing wordt dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 "vernietigd werd door de Raad van State" en dat bijgevolg "de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)".

De stelling van de verzoekende partijen dat het kabinet van de staatssecretaris en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden

vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de eerste bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* eerste bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

In een tweede onderdeel van het enig middel laten de verzoekende partijen gelden dat zij zich in hun machtigingsaanvraag tevens gestoeld hebben op de medische redenen en risico's die verbonden zijn aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van de tweede verzoekster.

In zoverre de verzoekende partijen laten gelden dat de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 7 maart 2014 waarbij hun machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden een schending van artikel 3 van het EVRM en van de Kwalificatierichtlijn inhoudt en zij het advies van de arts-adviseur, waarop de voornoemde beslissing is gesteund, bekritisieren, is het middel(onderdeel) niet gericht tegen de in de huidige zaak bestreden beslissingen. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk (cf. RvS 27 februari 2003, nr. 116.549). Ten overvloede wordt er nogmaals op gewezen dat de Raad bij arrest nr. 126 770 van 7 juli 2014 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de voornoemde beslissing van 7 maart 2014 heeft verworpen.

De verzoekende hebben partijen met betrekking tot hun medische situatie in hun aanvraag van 22 mei 2014 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet enkel verwezen naar het beroep dat zij bij de Raad hebben ingediend tegen de beslissing van 7 maart 2014 waarbij hun machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden. In de eerste bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hierover geoordeeld dat deze elementen buiten de context van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet vallen, zodat aan de medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven aangezien in de Vreemdelingenwet duidelijk een onderscheid wordt gemaakt tussen twee verschillende procedures, met name enerzijds de procedure tot het bekomen van een humanitaire verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis*, en anderzijds de unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening op grond van artikel 9*ter*. Met betrekking tot de procedure op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat de verzoekende partijen al meerdere aanvragen hebben ingediend en dat deze *“allen met een negatieve beslissing, hetzij onontvankelijk hetzij ongegrond, (worden) afgesloten”*.

Daargelaten de vraag of een ernstige ziekte, zoals de verzoekende partijen in het tweede onderdeel van het middel aanvoeren, al dan niet een buitengewone omstandigheid kan vormen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in België in te dienen, dient *in casu* de principiële en absoluut geformuleerde stelling in de eerste bestreden beslissing dat medische elementen buiten de context vallen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet als een overtollig motief te worden beschouwd. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gaat verder in de motivering van de eerste bestreden beslissing immers verder in op de medische elementen door erop te wijzen dat de verzoekende partijen al meerdere aanvragen hebben ingediend en dat deze *“allen met een negatieve beslissing, hetzij onontvankelijk hetzij ongegrond, (worden) afgesloten”*. De medische elementen waarop de verzoekende partijen zich in hun aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet hebben beroepen werden *in casu* door hen reeds ingeroepen in hun aanvraag van 14 februari 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, die op 7 maart 2014, na een onderzoek van deze medische elementen door de arts-adviseur, ongegrond werd verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de laatstgenoemde beslissing werden door de Raad bij arrest nr. 126 770 van 7 juli 2014 verworpen, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Uit een synthesenota met nr. 6295807 van 26 juni 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de gezondheidssituatie van de verzoekende partijen heeft overwogen dat er *“geen nieuwe elementen”* zijn. Er blijkt dan ook niet welk belang de verzoekende partijen hebben bij hun grief, nu artikel 9*bis*, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en zij niet aantonen dat zij bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 22 mei 2014 medische elementen hebben voorgelegd, die zij niet eerder in het

kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9<sup>ter</sup> van de Vreemdelingenwet hadden ingeroepen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Deze verdragsbepaling waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (cf. EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

In een derde onderdeel van het enig middel voeren de verzoekende partijen aan dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom hun integratie niet aanvaard wordt als een buitengewone omstandigheid. In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld dat “(d)e elementen met betrekking tot de integratie (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”. Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met artikel 9<sup>bis</sup> van de Vreemdelingenwet is.

Een schending van artikel 9<sup>bis</sup> van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9<sup>bis</sup> van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. De verzoekende partijen maken evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

4.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

## 5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN